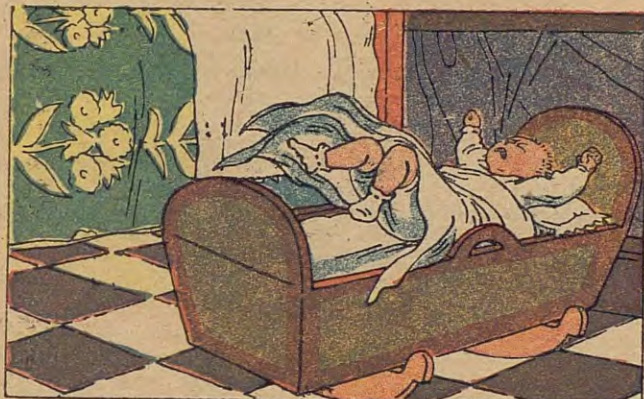

VIROLET

SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

UN ESCARMENT PROVIDENCIAL

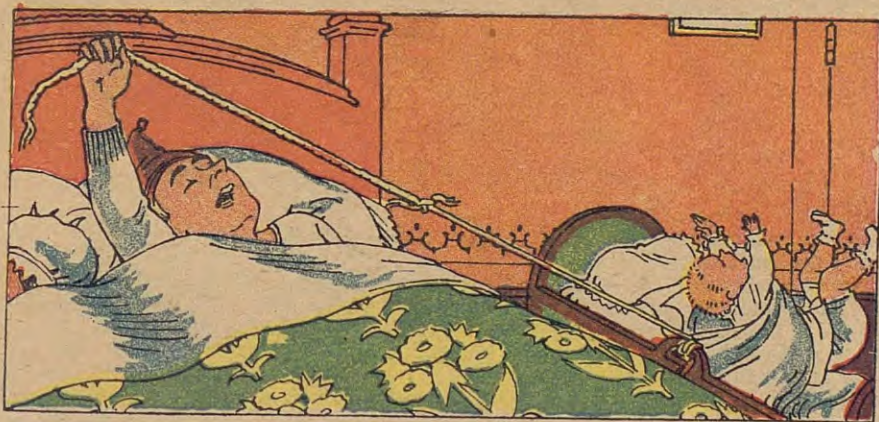
per PRAT

El casament d'en Cinto i la Tomasa es veié coronat amb un fruit de benedicció. Els vingué del cel una xamosa criatura, expressament per fer la llur felicitat. Era un nen cepat i formós que si d'alguna cosa patia era d'un excés d'energies vitals.

Palesava la seva vigòria a les nits que marranejava desaforadament martiritzant els seus venturosos pares. Tenien de bressar-lo — la sola cosa que l'apaivagava — i la Tomasa es passava les nits brandant el seu pobre braç.

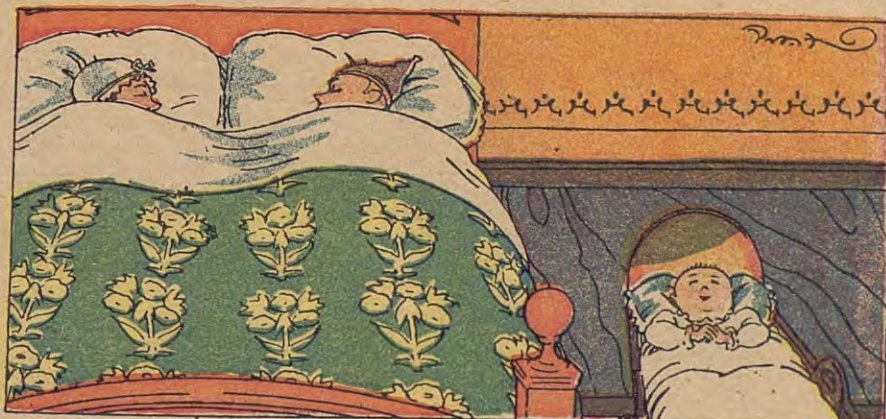
Quan arribava que el braç de la Tomasa era ben cruït de tantes nits de treball, el substituïa el d'en Cinto que no tenia ni de bon troç un ritme tan suau ni cadenciós. Fins i tot, una nit, endormiscat, donà tal estrebada a la corda, que el bressol féu un capbussó esgarriós.

El marranet quedà enclotat sota el seu llit trabucat, d'on corregueren a treure'l els seus pares, venturosos però esglaiats.

D'ençà d'aquell dia s'operà un canvi inesperat. Així que la Tomasa estrava el bressol, el seu filllet s'esvalotava cridant segurament de por.

I és clar, decidiren no sacsejar-lo més. I ara descansen tranquils; infant, pares i braços llurs, en Cinto està tan content d'aquest benestar que fins un dia li escapà de dir: — Si m'ho arribo a pensar, ja estiro el primer dial!

LA MALICIOSA FORTUNA

Dibuixos d'En CORNET

per N'APELES MESTRES

Flok, Nik i Puk — el tres gnoms de la selva — gambejaven un matí per entre les bardisses.

L'intrèpit Nik, parant-se de sobte i clavant les mirades en la copa d'un pi altíssim, exclamà:

— Veig un niu allà dalt; vull saber a quin ocell pertany.

— I quan ho sabràs, objectà el prudent Flok, què tindràs més?

Però Nik ja s'havia llençat d'un bot vers el pi i enfilant-se per la clivel'ada soca amb la lleugeresa d'un esquiol, desaparegué entre les branques en un obrir i tancar d'ulls.

Flok i Puk prosseguiren llur camí.

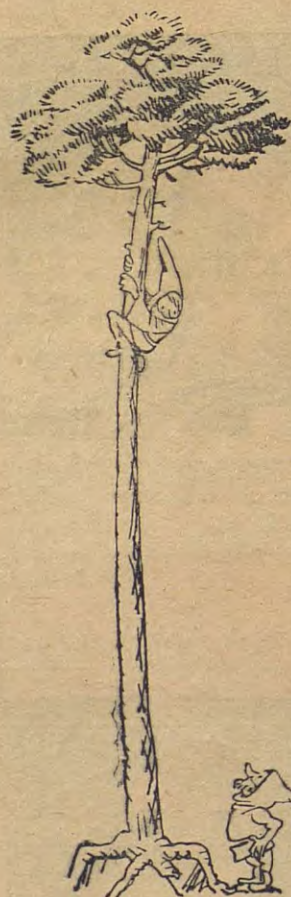
Poques passes més enllà, descobrint Puk un cau al peu d'una roca, es deturà exclamant:

— Ve't aquí un cau que no sé a quin animal deu pertànyer... Aviat ho sabré.

— I un cop ho sàpigues, què? li digué Flok.

Però el misteriós Puk ja s'havia capbussat en el cau, i arrossegant-se com un llargandaix desaparegué ràpidament.

El prudent Flok s'arroncà d'espatlles, asseient-se a l'ombra d'un faig esperà pacientment la tornada dels seus companys.

Al cap de poca estona passà prop d'ell tot xiulant, un merlot que li preguntà:

— Què fas aquí, Flok, tan pensatiu i tot sol? Què has fet dels teus?

— Els estic esperant. Nik s'ha enfilat al cim d'aquell pi tan alt perquè li ha semblat descobrir-hi un niu.

— Ah, sí, respongué el merlot. Era el meu, però l'he abandonat fa poc perquè els esquiuols em molestaven amb les seves entremaliadures e impertinències. Ara me n'he fabricat un de millor en un dels pollancs de l'altra banda del torrent.

Dites aquestes paraules el merlot s'allunyà xiulant, tal com havia vingut.

No gaire més tard passà per davant de Flok un taup; el qual, després de saludar-lo molt cortesment, li preguntà:

— Com diantre se't veu tan sol? Què has renyit amb els teus companys?

— Res d'això, respongué

Flok. Però Puk s'ha entaforat en el cau que hi ha al peu d'aquella roca...

— Ja sé! Era el meu; però ahir vaig abandonar-lo cansat de no trobar més que roca i ni un fil d'arrel per rosegar; la vida se m'hi feia impossible! El cau que m'he obert ara a la vorera del torrent és una delícia: terra fionja i arrels a cor que vols.

El taup prosseguí la seva ruta i Flok tornà a permanèixer pensatiu, amb la vista baixa i les mans plegades davant dels genolls.

III

A la fi, l'intrèpit Nik va esmunyir-se sota avall del pi, al mateix temps que sortia del cau el misteriós Puk. Si malcarat i motxo l'un, més motxo i malcarat l'altre, varen arribar-se al lloc on Flok els esperava pacientment.

— I bé? preguntà aquest a Nik amb una mitja rialleta socarrona. De què és el niu: d'àligues o de gafarrons?

— No ho sé, murmurà aquest evasivament; no hi havia ningú a dintre, així és que... en fi, no he pogut saber-ho... Encara que, fet i fet, tant se m'n dóna!

— I tu, Puk, li preguntà Flok, ja deus saber de què és el cau?

— Tampoc! — respongué aquest amb displicència, tot espolsant-se la terra de què venia cobert. No hi havia ningú; així és que tant rae fa que sigui d'això com d'allò!

Flok esclafí una riallada com solament els gnoms saben esclafir-ne.

— Certament, estimat Nik no valia la pena de pujar tan alt, per obtenir tan poca llum, ni tu, pobre Puk, de baixar tan fondo per quedar-te tan a les fosques! Però jo, que ni he pujat ni baixat ni m'he apartat del meu camí, vos diré — perquè m'ha sigut dat esbrinar-ho — que el cau és de taups i el niu, de merles.

— Per què ho dius això?

— Perquè la maliciosa Fortuna, de cent vegades les noranta cinc, no sols acudir al qui va a buscar-la si no al qui la espera assegut.

— Però això és injust! exclamà Puk.

— Això és immoral, cridà Nik.

— Tan immoral i tan injust com volgueu, respongué sentenciosament el prudent Flok; no seré jo qui ho negui. Però així sol succeir de cent vegades les noranta cinc. Si la Fortuna és boja no està en la nostra mà el tornar-li el seny; i boig és qui de boig es fia

APELES MESTRES

LA FORMOSÍSSIMA ELISENDA

Dibuixos de BÉCQUER

(Acabament)

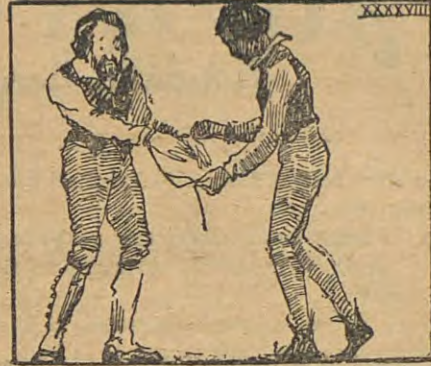
Text d'en CLOVIS EIMERI C

En retornar el príncep, quelcom de fallit per la revelació creguda a mitges, oi bronzir una sageta davant seu. I una darrera, i una per fi que se li clavà en el braç dret. Sort de les sorts, que anava vestit de malles i la ferida fou, més ben dit, una esgarinxada no més.

En donar unes passes més, veié a un home, el lladre de pas, que li apuntava l'arc. S'arrecerà darrera el tronc d'una alzina robusta i es tragué l'espasa. El lladre, compregué que havia estat vist i es posà a córrer, seguint el príncep els seus passos, fins arribar a casa

d'Elisenda, en qual casa va eixoplugar-se l'escàpol.

Aleshores, el príncep, contà el cas al batlle i aquest, pel bon nom del reialme, manà empresonar a Elisenda i al lladre de pas.

El lladre, veient-se perdut va dir la veritat, i més en saber que Elisenda l'

havia acusat a ell com únic culpable de tots els mals-averanys comesos, i es convingué en què moririen els dos cremats.

El príncep, encara enamorat, en sentí remordiment de la seva denúncia, tot i comprenent que Elisenda era una

mala dona, i corregué al bosc per si trobava aquell jovenet tan formós.

L'estudiant feia penitència i en saber la trista fi que s'els hi esperava als dos condemnats, decidí fer per treure'ls d'una mort tan esgarrifosa.

Al llogaret tot era parlar de l'estudiant amb admiració en tenir noves de

la seva innocència i quan el veieren, l'acompanyaren al lloc de l'execució, fent-lo passar per un camí de flors.

— Tu deies la veritat, estudiant! Aconsella'ns, guia'ns, assenyala'ns el camí cert del cell!

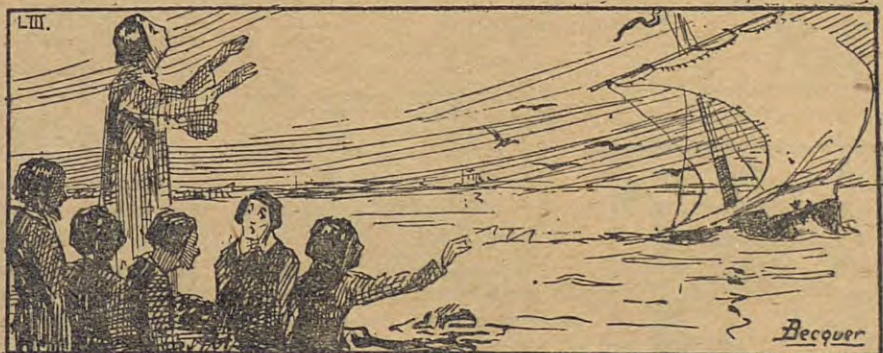
— Avui, el del perdó...

I en dir aitals paraules fou davant de

l'orgullosa donzella, que traient una fastigosa bromera, començà a flastornar contra l'estudiant i contra el príncep que amb ell anava.

L'estudiant, fent el sord, demanà l'alliberació dels malfactors i que els bandegessin tan sols de tot el país, i

el batlle, aprofitant la bona avinentesa, feu deslligar els dos criminals, més la formosíssima Elisenda, més formosa encara en la seva fúria de dona vençuda per la noblesa del seu enemic, es llençà a la pira que encara cremava i s'hi arborà tota.

El bandoler va repenir-se de veres, és conformà amb el bandejament i no destorbà més la vida de l'estudiant que arribà ésser un sacerdot virtuosíssim que convertí molts infidels. El príncep tornà a ses terres, a cercar muller, menys formosa, però de tan altes virtuts que el feu feliç per to'a la seva vida.

Becquer

Història d'enamorats

Rondalla llarga contada per Clovis Eimeric

(Continuació)

siguem bons, i fidels, aïl la fidelitat! Tan formosa com és!...

I Sense-parió sospirà sense saber per què.

En Desferra també, sense com va ni com vé sospirà.

I potser encara sospirarien, si la campana d'argent no hagués escampat la bona nova de què la princesa, per fi, havia parlat amb un home.

La princesa, sobtada, callà. En Desferra agenollant-se als seus peus, li digué:

— Oh, Sense-parió, la més bonica i prudent de totes les princeses, car el cor em diu que cap altra és tan excelsa com tu, jo he vingut a veure't però tu no t'has dignat dir-me directament una sola paraula de cortesia. M'han parlat la teva escala, el teu escambell, el teu cofret d'aram, la teva pinteta d'or, el teu beire, fins l'aire que et volta, totes les coses inanimades, s'han mogut per mi. I tu, graciosa princesa, no m'has mirat sisquera! Cap altre home ha estat, certament, tan a prop del teu cor, mes ja que em refuses, dóna'm permís perquè m'acomodi de tu per sempre més.

Tot parlant així s'alçà, donant unes passes cap a la porta, mes Sense-parió el deturà:

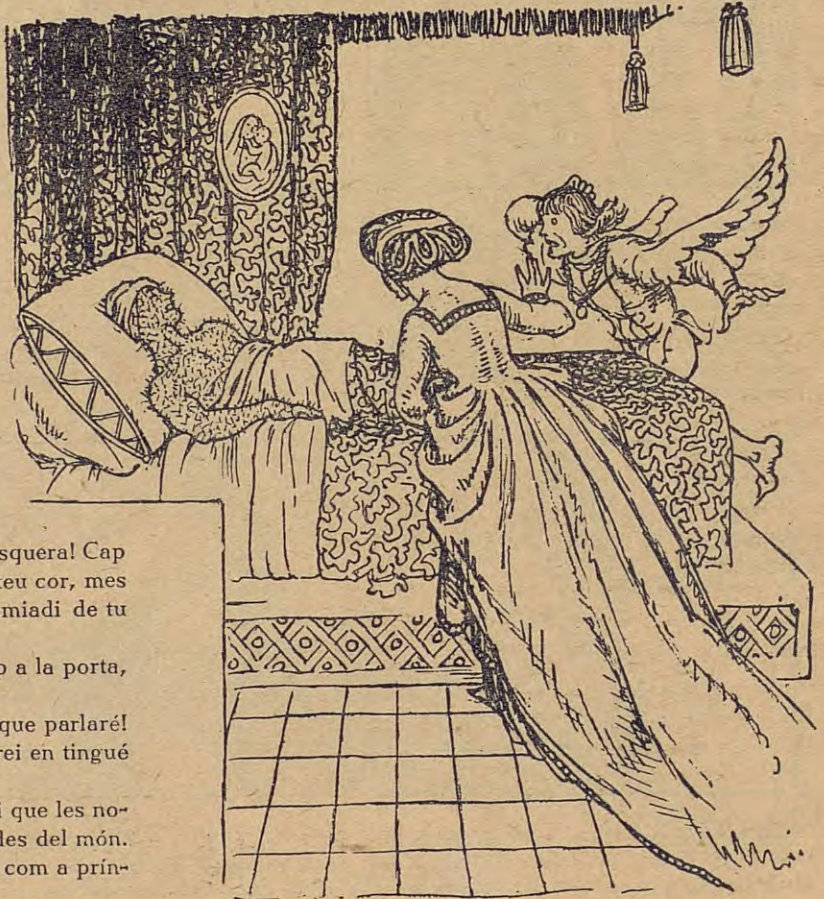
— No aneu de pressa, senyor! Detureu-vos que parlaré!

Sonà de bell nou la campaneta d'argent, i el rei en tingué una grossa alegria.

No cal dir que es celebraren grans festasses i que les nocces de Desferra i Sense-parió foren les més lluïdes del món.

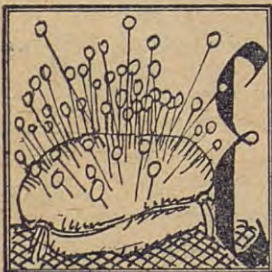
I en Desferra fou nomenat regent del reialme, com a príncep hereu.

La paraula del rei s'era complerta en tots els seus punts. Havia sigut ben bé paraula de rei.

El rei agullonat

... Per els camps que en verdejaven,
que en verdegien de tristor
clavells i roses boscanes...
(Cançó popular)

L goig i l'alegria en el palau fou de ben curta durada.

Un matí, en Desferra, regent del reialme, en voler despertar observà que no podia obrir els ulls; els seus parpres eren closos i l'oprimien dolorosament. Probà d'alçar-los, però tot el seu cos estava naftrat.

Als seus clams hi corregué Sense-parió, enamorada del seu marit, tant com aquella Madroneta d'altres temps, del seu Andreuet. Els cortisans corregueren així mateix en oir els seus crits.

Aleshores, Sense-parió veié, astorada, que el cos del seu marit estava tot sembrat d'agulles, que no hi havia força humana que les arrengués. El cos, la cara, les mans, les cames, tot estava cobert d'agulletes d'acer, com si li hagués sortit una molsa de pincetes feridores. Els seus mateixos cabells eren com una tofa d'agulles i el seu cap un coixinet.

Prou la princesa els hi esclaria amb els seus dits suavisims, però encara feia més aguda la dolor del regent. I pensant en aquells rínxols que ella havia acariciat la vetlla abans, plorava desconsolada.

Què s'era passat? Tot en el palau era desconcert i dubtes i no saber a quin sant encomanar-se.

En Desferra, malalt, no podia moure's, ni parlar, ni menjar, ni beure, ni dormir. Les punxades de les agulles el privaven de tot menys de pensar. Ans al contrari, li havien desvetllat el record d'una masieta i d'una vida de pagès i d'un amor de dona vilatana, que era a punt de fruitar en el temps dels seus records.

Però com que no podia explicar-se va tenir que resignar-se a sofrir sol, car es tenia per gran pecador a causa de la memòria que li havia pervingut d'estar casat amb una altra dona.

I d'aquell dia i hora se l'anomenà: el rei agullonat.

La prosperitat del reialme va anar cap-per-avall. El rei

vell no tenia esma de governar, era més mort que viu, i el rei nou estava cusit d'agulles. Sense-parió, plena de seny, feia el que podia, però no s'eren fetes les rendes del poltre boig de l'Estat per a unes mans tan blanques. Demés, ella pensava més en els sofriments del seu marit que en els del seu poble.

Un dia que ella havia anat a banyar-se al riu proper del palau, se li acostà una donzelleta. Volent treure partit de la tristesa de la princesa i del desori del reialme, li digué amb una veu melada:

— Oh, princesa! Vols comprar una esclava? Em plauria servir-te!

La princesa, que pensava sempre amb el regent, son espòs, li contestà:

— Si tu pots treure les agulles que empresonen al meu marit, jo et pendré al meu servei.

La donzelleta féu promesa de curar al regent, i la princesa li féu do per paga, dels seus braçalets d'or.

Aleshores, la donzelleta afegí, amb mansuetud fingida:

— Oh, reial senyora! Tens el rostre tan pàl·lid, que a ben segur no el tractes amb la cura necessària; estàs magre, els teus cabells estan bruts i entortolligats... Creu, treu-te les joies del damunt, que jo t'ajudaré a banyar, i el marit, malalt i tot, estimarà més la teva condícia.

La princesa, en ses angúnies, es deixà convèncer fàcilment. Els que sofreixen no solen tenir voluntat pròpia. Va treure's el seu vestit d'or i perles, els seus joiells, i els deixà a la vora de l'aigua.

— Oh, princesa — seguí dient la donzelleta — capbuç't en l'aigua, i l'aigua et consolarà.

La princesa es ficà en el corrent, i en sentir que la frescor de l'aigua l'asserenia, va posar-se a nedar allunyant-se riu endins.

L'esclava, mentrestant, en veure que s'apartava la reina, es despullà de pressa, es posà la túnica reial, les joies de Sense-parió, i començà a cantar:

*El sol és alt
i tu ets al riu!
Au, surt, esclava,
que el sol és viu!*

En oir el cant, la princesa va tornar-se i tornà cap a la platja.

Aleshores veié amb estranyesa que l'esclava s'era tornada princesa i que ella no era ja altra cosa que una esclava.

Tan gran fou la sorpresa seva, que no pogué parlar; veient-se nua es cobrí amb el vestit estripellat de l'esclava i, silenciosament, seguí a la nova princesa fins al palau.

Aquesta posà en commoció a tota la cort. Féu venir al primer ministre, i li digué amb to autoritari:

— Demà, quan torni del bany, caldrà que m'acompanyi una escorta, una carrossa i forces corsers ben guarnits.

Tothom va preguntar-se què li havia passat a la princesa, que ella, que era sàvia i modesta, s'havia tornat de

cop i volta tan presumida, però els cortisans no varen gosar a fer protestes, resignant-se a aquella nova dissort que queia sobre el reialme. Ningú no l'havia desconeiguda.

Així, en poques hores, la formosa Sense-parió devingué una esclava; i una serventa gosada, una qualsevol, feia de princesa i menava el regne.

Només el regent, el rei agullonat, ignorava el que havia passat d'aquella transformació.

Un dia, ja mort el rei pare, la desventurada Sense-parió davallà fins el riu per a rentar la bugada.

Tot fent camí, veié un gegantàs recolzat en la punta d'un xiprer altíssim i davant d'ell un cabdell de fil de tots colors, que semblava gros com una lluna.

El gegant tenia l'aire trist i cantava amb una cantarelleta plena de sentiment:

*Si jo trobés mil agulles
podria fer un mitjó;
si trobés cinc mil agulles,
m'ompliria bé el sarró;
per trobar cent mil agulles
un reialme dono jo.*

En oir tals mots, la princesa s'apropà vers el gegant i el contemplà el millor que li fou possible. S'havia tornat desconfiada, des del pas de la serventa traidora. Però li semblà un gegant de bé.

I li digué:

— Si vós voleu agulles, jo us en donaré tantes com ne vulgueu, amb tal de que les colliu. Ja en sabeu collir?

I li explicà com el rei, son marit, estava cobert d'agulles que no se li podien arrancar, per més que tivessin.

El gegant escoltà en silenci, i de cop, carregant-se al coll el capdell de fil, va dir:

— Jo sóc un gegant i tinc més força que els demés. Porta'm al palau.

Sense-parió el guià i va fer-li esment de ço que havia passat. El gegant no era garlaire de mena i no va dir més, quan ella acabà, que:

— Bé, filla, ja veuré què puc fer per tu.

Quan foren al palau, es féu introduir a la cambra de la falsa reina, i li digué:

— Avui, o, reina, és dia de Pasqua — que així era en veritat — i és jornada d'alegria, no ho oblidis. Fes preparar pasticcets pels pobres. Heu's aquí la teva esclava — i signava a Sense-parió — ella els distribuirà. Tu, reina, amb les teves mans fines, pastaràs la farina i la mel.

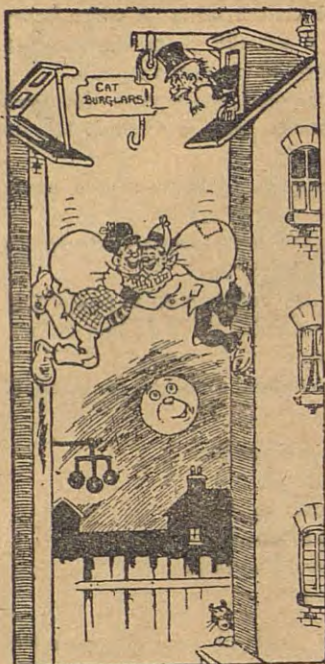
La falsa reina estava tota cofoia del tractament respectuós del gegant.

— Molt bé, però caldrà que la meua esclava faci els pastissots.

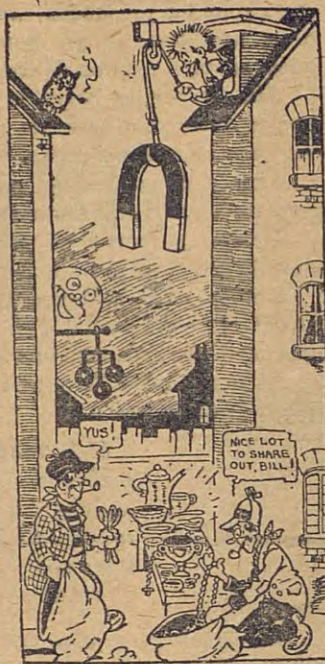
— I per què no?

(Continuarà)

Dos lladres desvergonyits han robat al senyor Smiths.

Per pescar l'argenteria un gros imà els hi envia.

Mentre vigilen inquiet pesca plats i collarets.

I quan tots dos s'han girat tot estava evaporat.
(De "Chips")

GRAN CONCURS DE QUARTETES IL·LUSTRADES

o o o

Després d'haver efectuat escrupulosament el laboriós escrutini del vots rebuts, proclamem guanyador del premi, al concursant

N.º 57 Ildefons Solà

el qual ha obtingut 9.600 vots. Dit concursant pot venir a recollir el magnífic "Pathé Baby" a partir del dia d'avui, a la nostra redacció Cardenal Casañas, 4, on després de les comprovacions convenients i prèvia la signatura d'un rebut, li serà entregat tot seguit. Preguem al concursant guanyador que és serveixi venir acompanyar dels seus pares o d'algu de la família.

En donar per definitivament acabat aquest concurs, sols ens resta felicitar al guanyador del premi i renovar la nostra simpatia i agraïment a tots, fent constar una vegada més el notable mèrit de la majoria de quartet es publicades per les quals no regategem el més sincer dels elogis.

Barcelona 27 de juny de 1925

VIROLET

Gran concurs d'ombres xinesques

2 Magnífics premis

- 1.ª Una màquina fotogràfica Kodak Vest-Pocket plegable
- 2.ª Una màquina fotogràfica Kodak-Brownie

Llegiu les condicions d'aquest concurs publicades en el VIROLET N.º 180.

Encara hi sou a temps!

El dia 4 de juliol fineix el plaç d'admissió.

AVIS IMPORTANT: No us oblideu d'enviar-nos juntament amb el vostre treball, el cupó que va en aquest número o els que publicarem en els dos anteriors.

*Rebem tants dibuixos macos
i uns ninots tan eixerits,
que quan tothom els contempli
fins se'n lleparán els dits.*

*Hi ha cada ombra xinesca
que us deixa espantat.
Està vist: Aquesta enquesta
cap altra l'ha superat.*

**Gran concurs
d'ombres xinesques**

Nom del concursant:

UN RETALLET DE CADA COSA.

DADES INTERESSANTS

En el món es parlen 3.964 idiomes i llurs habitants professen més de 1.000 religions. El nombre d'individus d'un i altre sexe és quasi el mateix. La vida dura per terme mig 33 anys. Entre cada 1.000 persones una arriba als 100 anys; entre cada 100, 6 arriben als 65; i entre cada 600 només una arriba als 80. El món està poblat per 1.030.030.000 de persones. 33.000.000 moren cada any; 91.824 cada dia; cada hora 3.730; 60 cada minut o sigui 1 cada segon.

JEROGLIFIC

LA MONEDA AMAGADA

(Joc de mans)

Es posa una moneda dessota d'un barret i es diu que es pot treure sense tocar el barret. Per fer això, sols cal tenir dues monedes ben iguals, la que té de posar-se dessota del barret i una altra que deu trobar-se a la butxaca del que fa el joc de mans. Aquest la treu i diu: Vegin vostres, senyors, ací està la moneda, aixequin el barret i veuran com ha desaparegut.

Els espectadors ho fan i el que fa el joc de mans, agafa la moneda sense haver tocat el barret tal com havia promès.

EL DIBUIX REVELADOR

Unint els punts per ordre de numeració sempre en línia recta, obtindreu un dibuix insospitat.

UN GRAN CAÇADOR D'ORIFANYS

Un dels més grans caçadors de caça major dels actualment coneguts, acaba de retornar a Bitterne (Anglaterra), son país natal, amb una llista cinegètica record per el Tanganyika. Murray T. Smith (tal és son nom) fou invitat per les autoritats indígenes d'aquesta vasta regió africana a organitzar una expedició de destrucció de grans bèsties nocives, de les que Tanganyika n'és infestat.

— Es allà baix el paradís dels animals salvatges, ha dit recentment a un periodista. De temps indefinit, cap caçador s'havia aventurat per aquells paratges que estan fornits de lleons, de búfals, de rinoceronts i d'orifanys.

Un exemple: Hom calcula en uns 40.000 el nombre de paquiderms «en circulació en un sol districte de l'Uganda. M. Smith, pel seu compte, no ha batut més de 35 orifanys. En gran nombre de circumstàncies, la seva vida estigué en perill gravíssim. Una vegada un d'aquests enormes animals que estava ferit, es llençà sobre d'ell amb gran rapidesa. Mercès a sa gran pre-

sència d'esperit i a sa agilitat, ha pogut salvar la vida.

L'intrèpid caçador ha fet una ronda de nou mesos consecutius per entre la selva, amb l'única companyia dels seus ajudants negres. Ha recorregut 8.000 quilòmetres; el seu botí d'ulls d'ivori, representa un valor considerable.

M. Smith no ha matat més que orifanys. Era solament en aquest blanc on dirigia els seus trets. Els accessos de febre palúdica no eren prou per doblegar la seva energia de caçador; en moltes ocasions s'ha vist obligat a fer-se sostenir pels seus acompanyants mentre apuntava i tirava als orifanys.

Hom diu que entre els animals del Tanganyika el nom de M. Smith s'ha fet tan famós, que sols de recordar-lo se'ls posa la pell de gallina.

haveu comprat la deliciosa auca d'en Junceda

U R Á N I A ?

i la d'en

LLUQUET PRIM

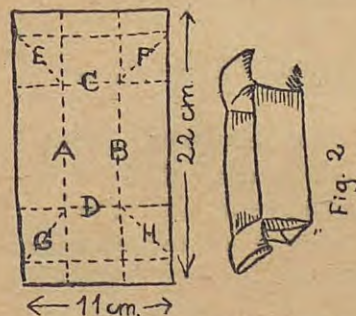
Si el noieta que en sortir d'estudi, tot enfilant un corriol, es troba amb un niu d'ocells de bardissa amagadet dintre el matoll d'una garriga, i l'agafa i se l'enduu cap a casa seva, sabés tot el mal que fa, estic segur que deixaria estar el niu i es guardaria de tocar-lo com d'escaldar-se.

Solucions al número passat

Jeroglífic: Noia balconera es cansa d'ésser soltera.

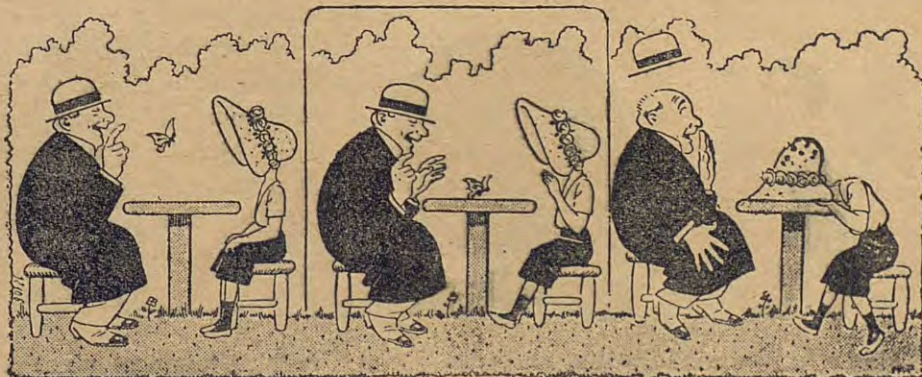
TALLARETA

barba i el tallem a la mida de 22 centímetres de llarg per 11 centímetres d'ample aproximadament. Després el plegueu a lo llarg, dividint-lo en tres parts iguals fent-hi els plecs A i B indicats en la figura i tot seguit feu els plecs C i D, tenint en compte que l'espai del mig té d'ésser un xic més ample que els costats. Després feu els plecs, E, F, G i H i tot seguit doneu forma al paper fins que sembli la capceta tal com indica la figura 2.

cadetes, amb tot això, s'omplen les capcetes fins a mig i es posen en una llau-na al forn, procurant que estigui ben calent. Quan veieu que s'han inflat molt i son rósses, es treuen. Ja veieu lo senzilles que són de fer i veureu lo bones que resulten.

Per fer les capcetes per posar-hi les merengues, agafeu un full de paper de

— Mira, Nuri, quina papellona més bonica. Aquesta no la tinc a la meua col·lecció.

— Repari, avi, com es posa damunt la taula...

una, dues, tres, ja l'he caçat — Caram: No em pensava pas que la cacesio tan aviat!

EN PERET.

Text i dibuixos per LOLA ANGLADA

ES l'istiu i el bon Peret té vacances. La seva mare li dona berenar i en Peret marxa content camí enllà a l'ombra del marge coronat de mores. En Peret s'ha allunyat molt de la caseta i de l'hort dels seus pares i a la tercera volta del camí es troba sorprès davant d'un capdellàs de fil que anava descapdellant-se suament a un compàs rítmic de la dansa del cabdell de cotó amb què la seva mare li fa els mitjons.

— Qui serà que gastí una tan formidable quantitat de cotó per a fer-se uns mitjons? Deuen ésser molt grossos els peus que aniràn dintre d'aquests mitjons!... — es demanà en Peret, i mogut per la tafaneria seguí el fil del capdell i a unes quantes giragonses del camí es trobà en que el fil venia d'una finestra on una gegantessa molt preciosa estava ocupada en fer mitja.

— Bon dia, senyora! — la saludà en Peret.

— Bon dia, peterrell! — li contestà ella. — Qui t'ha portat fins a mí?

— Vostre cabdell, o millor dit, la tafaneria meva de saber qui podria gastar uns mitjons d'una talla tant desmesurada.

— Els mitjons en que estic ocupada a fer, són pel meu marit, qui és Monsenyor el Pare Gegantàs.

— Ja deveu saber, senyora, el treball que us reporta! No deu posar-hi tant temps la mare quan en fa per a mí!

La Gegantessa somrigué.

— Vols pujar?

— Mercès, senyora. M'és grat aprofitar-me de les vacances i sortia a passeig.

— Les vacances són llargues i tindràs temps per tot. Entra i et donaré berenar puix m'apar que ets molt bon minyó — li digué dolçament la Gegantessa.

— Senyora no us equivoqueu pas; la mare està molt contenta de mí i el pare comença a tenir-ne un descans durant les hores que tinc lliures d'estudi.

— Entra, que menjaràs confitura de cabell d'àngel i tartines de mel de romaní que és la més dolça i gustosa! — el pregà novament ella.

— Mercès senyora, jo us ho agraesc; més abans d'entrar voldria demanar-vos, i perdoneu l'indiscreció meva, si estic en la possibilitat de servir com a *plat del dia* a vostre august espós...

La Gegantessa esclafí a riure.

— Ja, ja, ja! No esperava aital sortida, peterrell! Creus que tots els gegants viuen sols per a menjar-se els nois?

— Sí senyora, així ho fan veure tots els contes de gegants que m'ha contat la mare, i que si no és el gegantàs és la seva muller que fineix engolint-se un noi o altre!..

— Això serà que la teva bona mare sols sap els contes de gegants dolents i ignora les fetes dels bons. Escolta, saps si els gegants que tant que rum-

bejen a la Processó del Corpus de la Ciutat Comtal, s'hagin menjat mai algú? Tu saps bé prou que ben orgullosos per la distinció que els ha sigut confiada passen triomfalment pels carrers de la ciutat catalana honorant a Nostre Senyor i somriuen, saluden i dansen.

(Continuarà)